

**MEILĖ,
DŽIAZAS IR
VELNIAS**

TRAGIŠKA KOMEDIJA

Veikėjai

ANDRIUS

JULIUS

LUKAS

BEATRIČĖ (Beta)

ANDRIAUS TĖVAS

JULIAUS TĖVAS

DIREKTORIAUS PAVADUOTOJA

ZINA

PSICHIATRIJOS LIGONINĖS GYDYTOJAS

KALBĖTOJAS BEPROTIS (Milžinas sanitaras)

PIRMAS

ANTRAS

TREČIAS

CHULIGANAS SUDAUŽYTU VEIDU

VAIKAS

JAUNIMAS

PIRMAS VEIKSMAS

*Patalpa, kurios paskirtį sunku iš karto
nustatyti. Tai kažkoks pusapvalis kambarys,
kurio sienos kreivai sudėstytos iš trikampių,
kvadratų. Pora trikampių perlūžę. Bet šviesu,
ryškios spalvos. Išpiešti muzikos instrumentai*

*Andrius, Lukas, Julius ir Beatričė
groja. Jaunimas šoka tvistą*

ANDRIUS (*nustojęs groti*). Nemokate šokti, šunsnukiai!

PIRMAS VAIKINAS. Mes ne šunsnukiai!

ANTRAS VAIKINAS. Valdyk liežuvį! Tamsta!

ANDRIUS. Beta! Parodyk tiems šunsnosiams, kaip šokti
tvistą.

*Beatričė pažiūri į Andrių ir staiga ima
skambinti Mocarto sonatą. Jaunimas nustebejęs
suklūsta*

Beta! Šok! (*Griežtai*) Beta!

BEATRIČĖ (*pakyla nuo pianino*). Trenkite!

Andrius, Julius ir Lukas groja. Beatričė šoka.

Šoka gerai, temperamentingai

PIRMAS VAIKINAS. Bravo! Bravo, mergaičiuke!

ANTRAS VAIKINAS. Leiskite man pašokti su ta pasiutėle.

PIRMA MERGINA. Yra čia ko!..

ANDRIUS (*meta gitarą*). Kad tave perkūnas trenktų!

Beta! Tu – velnio vaikas! Tu – kekšė! Tu – kekšė!

Kekšių princesė! Žvaigždė būsi! (*Pakelia Beatričę ant rankų, bučiuoja jai kojas*)

BEATRIČĖ. Andriau! Andriau!..

ANDRIUS. Kai tu taip šoki – pasiutimas! Gyvent negaliu!.. (*Nori išsinešti Beatričę*)

BEATRIČĖ (*piktai*). Andriau! Paleisk! Paleisk!

Lukas prišokęs išplėšia iš Andriaus Beatričę

ANDRIUS. Pinkvarta!

LUKAS. Kiaulė! (*Paleidęs Beatričę, puola Andrių*)

ANDRIUS. Benkartas!

LUKAS. Pakartok!!

ANDRIUS. Štai kaip!!

Andrius trenkia Lukui į veidą, Lukas duoda atgal.

Prasideda muštynės

JULIUS. Beatričė, toliau, toliau nuo čia... Mes tą nieką... (*Taip pat puola Andrių*)

PIRMAS VAIKINAS (*šaukia*). Proto netekote! Piemenys!

PIRMA MERGINA. Susimušė! Susimušė!

ANTRAS VAIKINAS. Ne, draugai! Taip neišeina!

TREČIAS VAIKINAS. Atėjome pasižokti! Kaip pas žmones...

Vaikinai išskiria Andrių, Julijų ir Luką

ANDRIUS (*šluostydamasis veidą*). Pinkvarta! Benkartas!

ANTROJI MERGINA. Kodėl jis jį vadina ir taip, ir kitaip?

PIRMAS VAIKINAS. Na, užtenka! Susitaikykite, vyrai!

TREČIAS VAIKINAS. Argi galima kas minutę imti ir siautėti?! Nei iš šio, nei iš to pradėti visuotinį... sukrėtimą! Mergina – tai mergina...

ANTRAS VAIKINAS. Pagrokite dar. Geriau pagrokite...

ANDRIUS. Gal pasamdėte?! Prašau išeiti! Girdite?! Iš-eikite!!

LUKAS. Nereikia maišytis ne į savo reikalus.

PIRMA MERGINA. Eime iš čia.

TREČIAS VAIKINAS. Ateisim, kai truputį prasiblaivys... atmosfera.

J a u n i m a s i š e i n a

JULIUS. Baltapūkiai... žąsinai.

ANDRIUS (*Lukui*). Susitarėme nepavyduliauti? Susitarėme ar ne?

LUKAS. Susitarėme.

ANDRIUS. Na ir tvarka.

JULIUS. Bet tu liaukis, Andriau.

ANDRIUS. Ką?

JULIUS. Pats žinai ką. Ji tavo ar ne tavo, bet kiaule nereikia būti.

ANDRIUS. Kvailiai! Aš iš meilės.
BEATRIČĖ. Susitaikykite, berniukai.
ANDRIUS. Sakiau: tvarka!
JULIUS IR LUKAS. Tvarka.
ANDRIUS. Ir žinokite: turime būti vieningi! Tada pagyvensime! Kitaip – nė velnio!
LUKAS. Nebevadinsi manęs Pinkvarta?
ANDRIUS. Broliu vadinsiu. Gerai?
BEATRIČĖ. Gerai.
ANDRIUS. Ne tave klausiu, stirna.
JULIUS. Ir jų daugiau nebereikia. Tų baltapūkių!
ANDRIUS. Užsirakinsime duris ir nieko daugiau neįsileisim. Užtenka. Čia mūsų katilas. Jie turi savo.
JULIUS. O lenda į mūsų. Uostinėti!
ANDRIUS (*pakilojęs tuščią butelį*). Lukai! Atnešk dar! Viena! Du! Lukai! Broli! Santarvei sustiprinti...
LUKAS (*išsiverčia kišenes*). Tuščia!
ANDRIUS. O dėdė?
LUKAS. Dėdė?
JULIUS. Ne dėdė, o dėdienė. Jos vardas – idėja fiks.
LUKAS. Dėdė miega.
ANDRIUS. Juliau! O tu?!
JULIUS (*išsiverčia kišenes*). Tuščia!
ANDRIUS. Pasiutimas! Eime į gatvę, užmušime...
JULIUS. Ką?
ANDRIUS. Šunį!
LUKAS. Kvailys. Kur jį dėsi?
ANDRIUS. Išprievartausime pirmą sutiktą moterį.
JULIUS. Iš pykčio?

ANDRIUS. Iš pykčio! Iš pykčio! Šunsnukiai, šitaip negalima, reikia pasituisio smūgio. Palaukite, aš tuoj grįšiu.

BEATRIČĖ (*sulaikydama*). Andriau! Ką tu sugalvojai?

ANDRIUS (*suduoda pirštu jai per nosį*). Ne tavo reikalas, pumpurėli.

BEATRIČĖ. Aš einu kartu su tavim.

ANDRIUS. Niekur tu neisi! Būsi čia!

BEATRIČĖ (*atkakliai*). Andriau! Aš seksiu paskui tave.

ANDRIUS (*draugams*). Sulaikykite tą kekšę.

*Julius ir Lukas sulaiko Beatričę. A n d r i u s
greitai išeina*

BEATRIČĖ. Jis neturi pinigų.

JULIUS. Jis išėjo nuotykių ieškoti. Geram nuotykiui pinigų nereikia.

BEATRIČĖ. Suprantu, kokių nuotykių.

JULIUS. O kas yra geras nuotykis, vaikuti? Tu nieko nežinai.

BEATRIČĖ. Žinau. Aš viską žinau.

JULIUS. Tu paklausk: nuotykis yra gyvenimo druska...
Na, na! Nemėgink bėgti. Lukai, stok prie durų.

Lukas atsistoja prie durų

BEATRIČĖ. Andrius ką nors padarys, įklius.

JULIUS. Pro kamina jis išlįs. Nebus nei juodesnis, nei baltesnis. O „papuniukas“ iš paties pragaro jį ištrauks... Taip, nuotykis – gyvenimo druska. Su Andrium susipažinom taip pat per nuotyki. Prieš metus. Kaune yra tokia „Medžiotųjų užėiga“.

BEATRIČĖ. Žinau. Aš viską žinau.

JULIUS. Tokie ilgi ilgi stalai. Šautuvas ant sienos...

BEATRIČĖ. O kam šautuvas?

JULIUS. Nusišauti. Sėdžiu, gurkšnoju. Kaimynai vis keičiasi. Ir iš kairės, ir iš dešinės. Žiūriu, vyrukas. Gerai apsirengęs. Išgersim, sako. Išgersim, sakau. Dar? Dar. Na ir taip toliau. Pagaliau sako: važiuojam namo. Važiuojam. Autobusų stotis. Mašinų daug. Mes – į pirmą pasitaikiusią. Iš karto ir užmigome. Iš karto! Būna taip. Pusiau apokalipsinė būklė. Ir niekas nežadino. Net kontrolierius. Vyrukai gerai apsirengę, negi be bilietų važiuos. Ir štai tu paklausyk: mašina pasitaikė kaip tik ta, kurios mums reikėjo. Ir nuvažiavome ten, kur mums reikėjo. Likimas? Nuotykis? Apvaizda? Kaip nori vadink, bet neniekink paslaptinių dalykų. Vėliau pasirodė, kad abu mėgstame džiazą, abu grojame, abu studijavome, metėme... ar kaip ten kitaip... Dabar abu jaučiame panieką mokyklai.

BEATRIČĖ. Andrius pasakojo. Tik truputį ne taip.

JULIUS. Andriui trūksta filosofinės minties. Jo protas praktiškas. Jis mėgsta kitus valdyti. Tai blogas ženklas! Amerikoje būtų milijonierius. Ispanijoje – Franko adjutantas! O čia archyvo dulkes uosto. Kažką racionalizavo. Dėl to dvigubai padaugėjo darbo.

BEATRIČĖ. Jis sakė, kad sumažėjo.

JULIUS. Melavo. Dar klausyk: likimo ironija! Andriaus tėvas kulto laikais – saugumo tardytojas. Mano – filosofijos daktaras. Idealistinės filosofijos atstovas.

Jo tėvas tada taip „paglostė“ mano tėvą, kad šis ir šiandieną neprigirdi.

BEATRIČĖ. Bet už ką gi jį „glostė“?

JULIUS. Už objektyvizmą.

BEATRIČĖ. A!

JULIUS. Reikalinga tai buvo ar ne – atsakyk?! Buvo tokia gyvenimo logika, ir viskas? O mudu, jų sūnūs, draugai! Ir dar kokie! Štai kaip pasaulis keičiasi, mano vaikuti!

BEATRIČĖ. Norėčiau viską suprasti. Bet aš daug ko nesuprantu.

JULIUS. Nereikia visko suprasti. Tikėjimas mažėja.

BEATRIČĖ. Koks tikėjimas?

JULIUS. Luką paklausk. Jis vienas dar tiki.

BEATRIČĖ. Dievą?

JULIUS. Velnią.

BEATRIČĖ. A-a!

JULIUS. Lukas turi kompleksą. Nevisavertiškumo. Todėl ir tiki...

LUKAS. Aš?

JULIUS. Tu!

LUKAS. Taip. Aš su kompleksu. Galiu prisipažinti.

JULIUS. Lukas – be tėvų. Gimė per kažkokią gamtos neteisybę. Per aklą nuotyki. Būna taip. Ir čia nieko nepadarysi... Lukas turi turtingą ir išmintingą dėdę. Bet tai greičiausiai tik fantazija.

BEATRIČĖ. Fantazija? Kaip fantazija?

JULIUS. Dykumų mirażas, dėl kurio galima apsilieti ašaromis.